

Tittel: Fanatisme i teatret

Ingress: *Klosteret* er både grotesk, naiv, morsom og tragisk. Aktørene gjør forestillingen til en minneverdig opplevelse.

Klosteret

Regi, koreografi, scenografi: Jo Strømgren

Aktører: Guri Glans, Gunhild Aubert Opdal, Ulla Marie Broch

Stamsund Internasjonale Teaterfestival

Tre nonner isolert i et mørkt katolsk kloster i Bern (Sveits) er i ferd med å miste sin tro. Noe som har ført dem inn i et destruktivt maktspill. Maktspillet, religionens strenge moral og nonnenes lengsel etter tegn fra oven, er hovedtemaene i forestillingen. Mens sjangeren kan sies i være en hysterisk komedie i tegneserieform.

Galskapen, i både humoren og nonnene, tar for tidlig og for ofte overhånd. Slik overkjører denne forestillingen den dramaturgiske oppbyggingen som ligger i grunnen. Men selv om aktørene i for stor grad blir revet med av sin egen humor, mestrer de formen. De veksler mellom dans, sang og spill med største letthet. Rytme, timing og samspill sitter som støpt – og deres outrerte ekspressivitet er deilig å bivåne.

Religion

Et spørsmål som trengte seg på da jeg så denne forestillingen var, hva sier dette verket om religion? Religionstematikken ligger klistret utenpå, i og med at vi befinner oss i et kloster og de tre hovedrollene er nonner. Samtidig spilles det på religiøse symboler som hellig vann, hellige skrifter, undere fra oven – for å nevne noen. Men her er mer. Religionens strenge rammer fremvises som for snevre til å leve etter. Så fort rammene sprekker faller nonnene ut i blasfemiske og syndefulle ytringer og handlinger som brukes i et stygt maktspill.

Forestillingen sier også noe om hvordan fanatikere kan leve ytterst dobbeltmoralistisk, uten å miste sin maktposisjon. En svært aktuell problemstilling sett i lys av dagens fokus på religiøs fanatisme.

Oppbrukt?

Klosteret er siste del i en trilogi (I: *Departementet*, II: *Hospitalet*) som på ulike måter har tatt for seg maktspill i en gruppe mennesker som lever på et isolert og forlatt sted. Strømgren viderefører også sitt velutviklede og særegne scenespråk i grenselandet mellom dans og teater.

Noen mener at Strømgrens scenespråk er amputert etter denne siste delen i trilogien. At formen er oppbrukt og at det er på tide at han kommer med noe nytt. Har man sett mange

av Strømgrens forestillinger kan dette muligens være en aktuell problemstilling, men for det gjengse teater- og dansepublikummet er dette nok uaktuelt. Strømgrens særegne form lever i beste velgående.

Elisabeth Leinslie